

I.

Jobbiho myšlenky pluly jako rybičky v akváriu. Máchaly ploutvemi, pohybovaly ocasem a některým zřejmě šplouchalo na maják. Zdálo se mu totiž, jako by se vzájemně okusovaly, z čehož měl občas nutkavý pocit, že se zblázní. Někdy – třeba jako právě nyní – si přál vypustit akvárium, nevěděl však jak a nebyl si ani jistý, čemu přesně by to pomohlo, protože už teď se v tom plácal jako ryba na suchu.

Napadlo jej, že kdyby je přikrmil nějakým utlumovákem, možná by se trochu zklidnily. Dostal by je tím do latě. Zároveň si vzpomněl, jak si jednou, asi v páté třídě základní školy, na popud starších spolužáků, již mu tvrdili, že by mohl zažít něco jako rauš, lupnul před začátkem přírodovědy jeden neurol. Možná z nudy, pravděpodobně ze zvědavosti to prostě zkusil. Účinek však nebyl takový, jaký očekával. Usnul. Probudila jej studená voda. Třídní učitel mu strčil oblblou hlavu do umyvadla. Pak jej poslal s doprovodem domů. Zato matku si zavolali na návštěvu do ředitelny. Od té doby tak nějak věděl, že tabletky lidi šťastné ve skutečnosti nedělají. Tehdy nebyl šťastný ani on, ani máma.

Akvárium bylo prostě třeba nějak zabavit. Pak se s otravnými rybičkami dalo vydržet. Byl sám doma a nějak nevěděl, co se sebou. Nudil se. Seděl na gauči a snažil se rozhodnout, co má dělat, zatímco na hladině jeho vědomí se převalovaly možnosti. Má zůstat v sobotu večer doma, čučet na televizi a cpát se chipsama,

nebo hnout kostrou a přenést svůj znužený mozek někam, kde mu smyslové podněty rozjiskří neurony?

Rybičky dál pluly jedna za druhou. Pohodlnost jej stahovala ke dnu, lenost spouštěla kotvu. A přitom se necítil pohodlně. Spíš tak nějak opuštěný a sám. Zničehonic toužil po lepší společnosti, než byly čtyři stěny a televizní obrazovka. Podíval se na telefon, že by mohl obvolat pár přátel a zjistit, kde se poflakují. Bylo právě 22:22.

Řada dvojek mu připomněla kombinace texas holdem pokeru. Že by mu čas věstil přívětivé trumfy? Poker byl jedna z činností, která Jobbimu pomáhala v honu za rozptýlením. Samozřejmě mohl někomu zavolat, leckdy ale bylo snazší přisednout ke stolu k cizím lidem, kteří spíše než jeho soudili karty, jež držel pod rukama. Na rozdíl od jeho běžné sociální masky mu tak stačil pouze poker face. Hráčská vášeň u něj nebyla v poslední době pouhým zvykem, ale železnou košilí, jež si žádala sametovou revoluci. Vzhledem k několika minulým neúspěšným hrám ani toto nebyla zaručená cesta ke štěstí. Která ale je?

Hlava mu přehrála pásku s vidinou napínavého risku a možného zisku, což stačilo k tomu, aby se svižně zvedl, popadl bundu a klíče a opustil byt. Dveře se za ním zavřely téměř samy. Ani pořádně nevěděl, jak se to seběhlo, a byl na cestě do Hot Dot klubu. Tohle přeci neměl vůbec v plánu, říkal si. Rybičky bažící po vnějších stimulech ale věděly své. To ony Jobbiho přiměly vydat se někam, kam původně nechtěl. Aniž si to plně uvědomoval, jeho životu vládly rybičky. O tom, že by mohl být pánem svého akvária, měl jen nepatrné tušení.

Basama s fousama, bacana toho dacana, řekla by pravděpodobně Jobbiho zesnulá babička, kdyby viděla, do jakého hambince se to vydal. Dům neřesti se vším všudy. Hot Dot klub byl několika-patrový strip club s nevěstincem a ilegálním kasinem. Polonahé ženštiny se tady točily na tyčích dávno předtím, než se téhle